

Den lille dreng og den kloge minister.

Der var engang en minister som var så klog at han kunne undvære hovedet. Han beholdt det dog alligevel, men det havde gjort ingen forskel om han havde mistet det, thi hans fingre kunne af sig selv skrive love og paragraffer, der var så kunstfærdige at intet levende menneske kunne forstå dem.

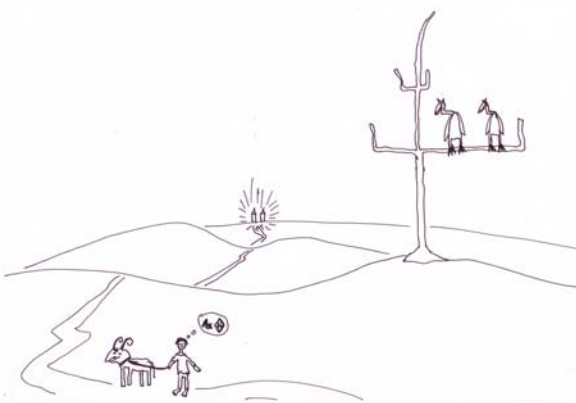
- Se det er dog en dygtig minister, råbte kongen. - Ham må jeg have til statsminister. Og så blev ministeren udråbt til statsminister.

Kongen og hele hans hof boede i et mægtigt slot med to prægtige tårne. Slottet var bygget af ædelstene fra alverdens riger og lande, og tårnene beklædt med de skønneste diamanter og guldamuletter, som funkledede og lyste som små sole helt ud til verdens ende.

Og hér, ved verdens ende, gik en lille dreng rundt på bare fødder i ørkenens sand med sin ged. Han var fattigt klædt, for hans far var død, og nu havde han kun sin søster og sin mor til at passe på sig. Han ledte efter mad til sin mor, der var syg og lå hjemme i den lille hytte, hvor de boede. Så fik han øje på lyset fra kongens tårne, og han rakte ud efter det, for det skinnede så ganske vidunderligt.

- Gid jeg dog blot havde én eneste af de prægtige diamanter, sagde drengen til geden. - Så ville jeg bytte den for mad og medicin til min mor.

Men der var alt for lang vej til diamanttårnene, og om aftenen måtte han vende hjem til sin mor og søster med en tørret dadel og lidt mælk fra geden, for det var alt hvad der var at finde i ørkenen. I en oase sad to gribbe, som havde hørt hvad drengen sagde. De så mod lyset fra kongens tårne, og diamanterne spejlede sig i deres øjne. Så lettede de og fløj den lange nat mod lyset, over ørken og bjerge, over have og søer, for de var helt blændet af de funkledende diamanter.

Om morgenen vågnede kongen i sit slot af et frygteligt mareridt. Han havde drømt at de prægtige tårne var forsvundet og nu styrtede han ud på balkonen for at se efter. Jo! De stod der! Men netop da, nåede gribbene frem.

Den ene grib fløj mod det tårn, hvis diamanter lyste som en lille sol. Piv Pang, Bing Bang, ramte den tårnet, der splintredes i tusind stumper. Diamanterne fløj til alle sider, ja nogle af dem røg så langt, at de landede helt ude i ørkenen. Netop da fik kongen øje på den anden grib. Rish Rash, Kris Kras, sagde det, og så lå også det andet tårn i tusinde stykker. Kongen var helt forskrækket og kunne ikke sove i to dage og to nætter, for han elskede sine diamanter højere end sine egne børn. Og nu var han bange for at han skulle blive fattig, så ingen mere ville agte og ære ham.

Du husker nok den kloge statsminister? Nu måtte han trøste sin konge.

- Af krig bliver man rig, sagde han. Og det var så smukt sagt at flere i hoffet dånedede og måtte vækkes med kamfer. Men skriverkarlene havde allerede skrevet ned, hvad ministeren sagde, og sådan blev det: kongens soldater måtte i krig, så kongen kunne blive rig.
- Ned med statsministeren! råbte folk i hele verden. – Ned med krigen!

Men de råbte ikke højt nok, for den gamle konge var tunghør, så han troede at de råbte: - Hurra for krigen!

Nu gik soldaterne, et to, et to, rask afsted ud i den vide verden.

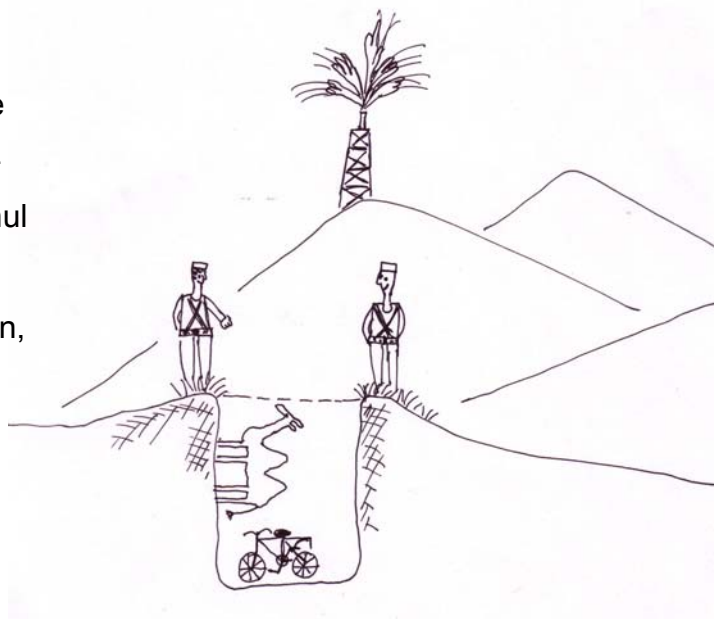
- Hvor skal vi hen? spurgte generalen.

- Vi skal fange fanden og frelse verden, råbte den kloge minister, så alle kunne høre det. -

Hvor der er guld og olie, dér bor fanden i et hul i jorden.

Og så gik de mod ørkenen, for dér vidste man, at der var guld og olie. Overalt ledte soldaterne efter fanden, men man fandt ham ikke. Kun olien, kunne man finde.

- Så må vi nøjes med den, sagde den kloge minister.

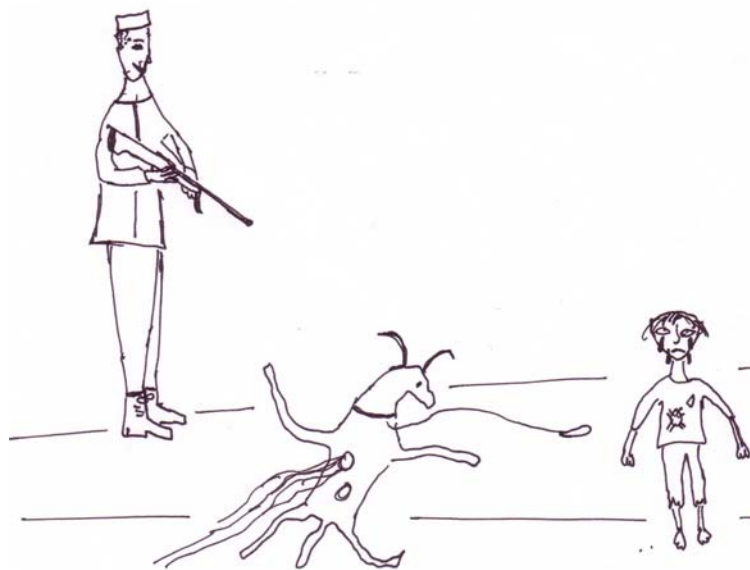
Men nu ville folk rundt om i verden, at man skulle fange fanden, som ministeren havde lovet. Snart mødte soldaterne den lille dreng, der gik omkring i ørkenen for at finde mad til sin mor.

- Hvad vil I? spurgte drengen.

- Frelse dig og dine fra fanden, så du ikke skal være bange, sagde soldaterne. - Han skulle bo i et hul i jorden.

- Jeg har ikke set ham, sagde drengen. - Og jeg er ikke bange. Om dagen skinner solen og om natten stjernerne. Fanden må være langt væk. Men vil I hjælpe mig, så giv mig mad, for min mor er syg og vi har intet at spise.

Netop som han sagde det, kiggede den lille ged frem fra hans bukseben, for den var genert og havde gemt sig.

- Skyd den, råbte ministeren, - det er fanden, I ser jo den har horn i panden! Og så skød soldaterne geden.

- Åh nej, råbte drengen. - Nu har jeg intet mælk til min mor og ingen lege-kammerat.

- Du skal ikke være ked af det, sagde den kloge minister. - For nu har du din frihed. Og snart skal vi også befri dig for den ækle olie, der sviner dit land og kun fører ondt med sig.

Den lille drengs søster kom ud af hytten, hvor de boede, for at se hvad der foregik. Hun havde taget et tørklæde om hovedet, for hun ville ikke have sand i håret.

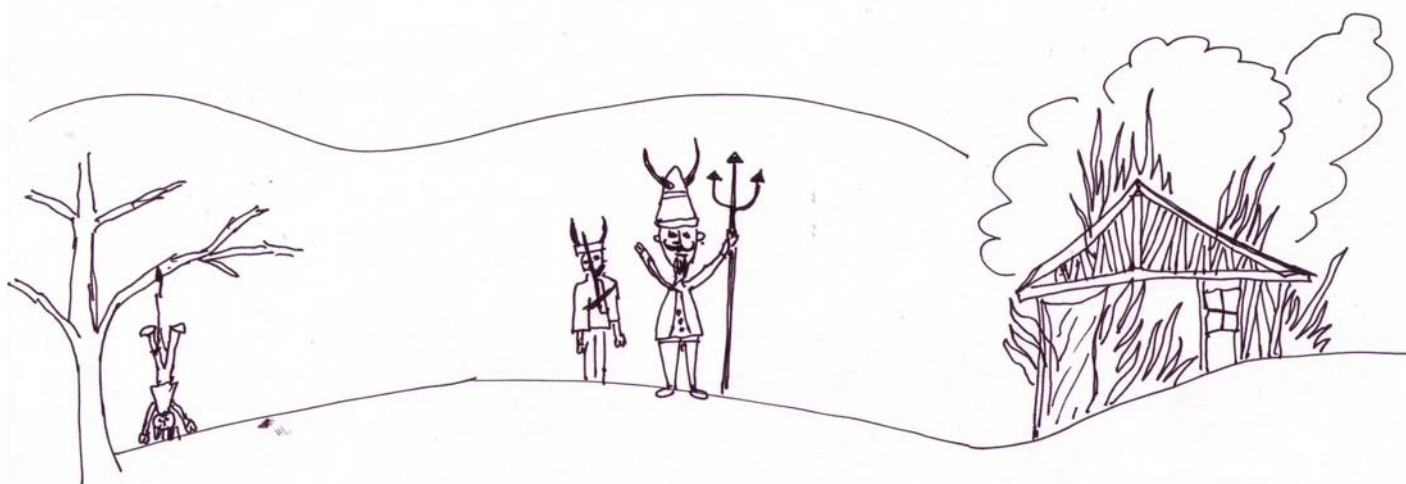
- Skyd hende, råbte ministeren, - Det er fandens oldemor. Hun har skjult sine horn med et sjal! Og så skød soldaterne søsteren.

Nu græd den lille dreng, for han havde mistet både sin kære søster og sin ged.

- Nu skal der festes for friheden, råbte ministeren, og soldaterne skød i sandet omkring den lille drengs fødder, så han måtte danse, at ikke kuglerne skulle ramme ham i benene. Men over hele verden forlød det at soldaterne gjorde fremskridt og at folk dansede i ørknen af glæde, thi man havde skudt fanden selv og hans oldemor. Og hjemme på slottet fejrede hoffet det glade budskab.

- Brænd fandens gemmested!, råbte ministeren. Og soldaterne satte ild til den lille hytte, men moderen nåede ikke ud, for hun var syg og afkræftet.

Nu skreg den lille dreng, så det gjorde ondt i ørerne på ministeren, og soldaterne hang ham op i et træ med hovedet nedad, for så kunne han nære sig!

Men, nu kunne drengen se hele verden på hovedet.

Og han så, at ministeren var fanden selv, mens alle soldaterne var hans djævl.

- Stil jer på hovedet! råbte den lille dreng til alle mennesker omkring sig: - Stil jer på hovedet og se verden ligesom jeg!

De mennesker, der stod nærmest, stillede sig straks på hovedet og kiggede på ministeren og soldaterne og det var et fælt syn: Alle havde de horn i panden så store som stødtænder, og der spyede ild ud af dem.

- Stil jer på hovedet, råbte menneskene til hinanden, og over hele verden stillede mennesker sig på hovedet, for ret at beskue ministeren og soldaterne. Nu så alle, at de var djævl.

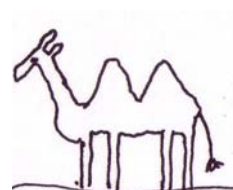
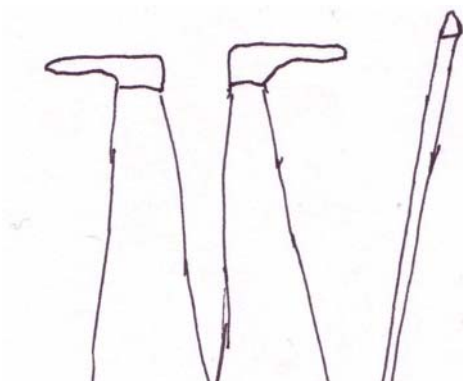
- Stil jer på hovedet, brølede ministeren til sine soldater, og gjorde det selv, for nu mente han at dét var moderne, og han ville gerne ligne én, der var med på noderne.

Men ministerens djævehorn stak langt ned i ørkensandet og soldaternes ligeså, så de sad ganske fast.

- Hjælp os fri! råbte soldaterne og sprællede med benene i luften.

- Kun hvis I afleverer jeres djævehorn, råbte verdens folk. Og så måtte soldaterne aflevere hornene, ét for ét, og de blev brændt på gløderne fra den lille drengs hytte, så moderen ikke døde forgæves.

Men den kloge minister ville ikke aflevere sit, og så lod man ham stå. Der står han sikkert endnu, med hovedet nedad, hvis ikke sandet har dækket ham.

Hvis verden er svær at forstå, så stil dig på hovedet.

Se på kongen. Se på ministrene. Se på paragrafferne.

Stil dit fjernsyn på hovedet og læs avisen på hovedet.

Så forstår du det hele.

Skulle du møde en minister, der er så klog at intet menneske forstår ham, så stil *ham* på hovedet.

Hvis han bliver stående, så ved du at det var fanden selv med horn i panden.

